مدیرکل دفتر معماری، طراحی شهری و بافت‌های واجد ارزش خبر داد:

ابلاغ بخشنامه «دستورالعمل تشکیل و فعالیت کمیته‌های ارتقای کیفی سیما و منظر» به استان‌ها

مدیرکل دفتر معماری، طراحی شهری و بافت‌های واجد ارزش از ابلاغ بخشنامه دستورالعمل تشکیل و فعالیت کمیته‌های ارتقای کیفی سیما و منظر استانی به ادارات کل راه و شهرسازی استان‌ها توسط معاون

به گزارش پیام آشنا، امیر مغانلو مدیرکل دفتر معماری، طراحی شهری و بافت‌های واجد ارزش از ابلاغ بخشنامه دستورالعمل تشکیل و فعالیت کمیته‌های ارتقای کیفی سیما و منظر استانی به ادارات کل راه و شهرسازی استان‌ها توسط معاون و دبیر شورای عالی شهرسازی و معماری در تاریخ ۸ مهرماه سال جاری خبر داد.

مدیرکل دفتر معماری، طراحی شهری و بافت‌های واجد ارزش گفت: طی دهه گذشته دغدغه‌های فراوانی در مورد منظر شهری مطرح شده که تلاش کردیم تا بخشی از آنها را در کمیته های فنی شورای عالی مورد بررسی قرار داده و طی مصوباتی به اجرا درآوریم.

مغانلو با تاکید بر اینکه لازمه افزایش کیفیت زندگی شهری وابسته به ارتقای کیفی محیط و منظر شهری است، توضیح داد: با هدف ایجاد زمینه‌های تحقق کیفیت در معماری بناها و فضاهای شهری متناسب با بستر طبیعی، تاریخی و فرهنگی شهر، ارتقای کیفیت سیمای شهری به مثابه حق عمومی مورد تاکید قرار گرفت. همچنین برای اجرای تکالیف قانونی در موضوع بازیابی هویت ایرانی- اسلامی در شهر و معماری معاصر مصوبه‌ای با موضوع «ضوابط عمومی نمای بناهای شهری» در تاریخ ۲۵ اردیبهشت ۱۴۰۳ مصوب و ابلاغ شد.

وی ادامه داد: به دنبال تصویب و ابلاغ مصوبه «ضوابط عمومی نماهای شهری» و «دستورالعمل طراحی و ساخت طرح‌های مسکن حمایتی» با هدف انتظام‌بخشی به فعالیت کمیته‌های ارتقای کیفی سیما و منظر در سطح استان، شهر و مناطق شهری، ۸ مهر سال جاری، این دستورالعمل برای اجرا به استان‌ها ابلاغ شد.

مدیرکل دفتر معماری، طراحی شهری و بافت‌های واجد ارزش در خصوص پیشینه سیاستگذاری در زمینه سیما و منظر شهری در شورای عالی شهرسازی و معماری گفت: سیر تاریخی مصوباتی که در این حوزه تصویب شدند شامل «ضوابط و مقررات نمای شهری» به تاریخ ۲۸ آبان ۱۳۶۹، «ضوابط و مقررات ارتقاء کیفی سیما و منظر شهری (پاکسازی و بهسازی نماها و جداره‌ها، متناسب‌سازی معابر پیاده‌راهی و پیاده‌روها، ساماندهی منظر شهری)» به تاریخ ۲۵ آذر ۱۳۸۷، «سند جامع ارتقای کیفی سیما و منظر شهری» ۱۳ آذر ۱۳۹۱، «چگونگی اجرا و نظارت بر اجرای طرح‌های توسعه و عمران (آیین‌نامه ماده ۵۴)» به تاریخ ۴ مرداد ۱۴۰۰ است.

به گفته وی، در تکمیل این روند، در ۲۵ اردیبهشت ۱۴۰۳ دو مصوبه «ضوابط عمومی نمای بناهای شهری» و «دستورالعمل طراحی و ساخت طرح‌های مسکن حمایتی» الزامات، توصیه ها و ملاحظات کیفی مورد نظر شورای عالی ابلاغ و چارچوب تشکیل کمیته‌های سیما و منظر در سه سطح استانی، شهری و مناطق به عنوان زنجیره کنترلی و نظارتی این مهم مورد تاکید قرار گرفت.

مغانلو تصریح کرد: این دستورالعمل (دستورالعمل تشکیل و فعالیت کمیته‌های ارتقای کیفی سیما و منظر استانی) در ادامه مجموعه اقدامات و مصوبات مرتبط با ارتقای سیما و منظر شهری تدوین شده و به عنوان راهنمای دقیق اقدامات و به جهت ضمانت اجرایی مصوبات «ضوابط عمومی نمای بناهای شهری» و «دستورالعمل طراحی و ساخت طرح‌های مسکن حمایتی»، نقشی تعیین کننده در نظام‌مند کردن فرآیندهای طراحی، نظارت و ارزیابی سیما و منظر شهری ایفا خواهد کرد.

به گفته وی، دستورالعمل طی یک فرآیند مشارکتی و در چندین مرحله با اخذ نظرات مجمع شهرداران و کلانشهرهای ایران و ادارات کل راه و شهرسازی استان‌ها و مراجع تخصصی تهیه و تدوین شد.

مغانلو افزود: دستورالعمل ابلاغ شده، راهنمای فرایند برگزاری جلسات، بررسی، راهبری و تصویب طرح‌ها و تدوین ضوابط است و در آن وظایف و نظام ساختاری و فعالیت کمیته‌های ارتقای کیفی سیما و منظر استان، شهری و مناطق، است. همچنین، حاوی الزامات کلی بررسی طرح‌ها، الزامات اجرا، نظارت بر اجرا و رسیدگی به تخلفات است.

وی تاکید کرد: وجود کمیته‌های سیما و منظر در سطح استان و شهرها به عنوان نمادی اثرگذار در ارزیابی کیفیت بناها و طرح های شهری و تقویت و استمرار فعالیت موثر آنها، پایه و بنیان اساسی در تحول کیفی فضاهای انسان ساخت در سطح کشور و تقویت معماری و شهرسازی ایرانی اسلامی و هویت بومی و محلی بناها و شهرها خواهد بود.

روستاهایی که تشنه‌اند؛

وقتی بحران را فقط با بودجه درمان می‌کنیم

نسترن کیوان‌پور – ۲۷ هزار روستا در ایران با تنش آبی روبه‌رو هستند. عددی خشک و دقیق که حالا از زبان معاون رئیس‌جمهور در امور توسعه روستایی اعلام شده، اما پشت این عدد، زندگی‌های واقعی جریان دارد. زنانی که از چاه‌های کم‌جان آب می‌کشند. کودکانی که سهمشان از تابستان فقط بی‌آبی و تشنگی است. و زمین‌هایی که ترک خورده‌اند و دیگر صدای پرنده‌ای در آن نمی‌پیچد.

می‌گویند برای رفع این تنش، «۵۰ همت» بودجه تخصیص داده شده است. هزاران میلیارد تومان برای احیای آب در روستاهایی که سال‌هاست فراموش شده‌اند. اما مسئله اینجاست: می‌شود با پول، رطوبت را به خاک برگرداند؟ می‌شود تشنگی را با بخشنامه رفع کرد؟

من مدت‌هاست با پروژه‌ها و پویش‌های مردمی در حوزه‌ی آب سروکار دارم. از نزدیک دیده‌ام که چطور هر گره در بحران آب، هزار رشته اجتماعی و فرهنگی دارد. بحران آب فقط مسئله‌ی لوله و مخزن و تصفیه‌خانه نیست. مسئله‌ی ذهن و عادت و شیوه‌ی زیستن ماست. درست همان‌طور که خود معاون رئیس‌جمهور هم در مصاحبه‌اش گفت: «اثر ارزی محصول کوتاه‌مدت نیست» اما وقتی بعد از این جمله، نسخه‌ی درمان فقط در بودجه و ساخت نیروگاه‌های خورشیدی خلاصه می‌شود، یعنی هنوز قرار است بحران را با همان ابزارهایی حل کنیم که خودش را ساخته‌اند: طرح‌های از بالا.

پروژه‌های کوتاه‌مدت و عدم نیازسنجی از مردم. نیروگاه‌های خورشیدی در ۶۰۰۰ روستا قرار است احداث شوند؛ ایده‌ای زیبا و ضروری. اما بدون مشارکت محلی، هر نیروگاهی، حتی اگر طلایی‌ترین پنل‌ها را داشته باشد، در نهایت به سازه‌ای خاموش تبدیل می‌شود. روستاها، فقط مکان نیستند؛ اکوسیستم‌های زنده‌اند. هر تصمیمی در آنها باید با مردم و برای مردم باشد. اینکه روستاییان را «سهام‌دار» پروژه‌های خورشیدی کنیم، ایده‌ی جذابی‌ست. اما سهام‌داری واقعی، از آگاهی شروع می‌شود نه از تابلوی بورس انرژی.

بحران آب در ایران، سال‌هاست که از جغرافیا عبور کرده و به فرهنگ رسیده. ما یاد نگرفته‌ایم که آب فقط متیع نیست؛ رابطه است. رابطه‌ای میان انسان و زمین. هر جا این رابطه قطع شود، چه در دشت اصفهان باشد، چه در روستاهای سیستان، خاک می‌میرد و انسان تنها می‌ماند.

در پویش «نجات قطره‌ها»، من بارها دیدم که چطور آموزش ساده‌ی صرفه‌جویی برای کودکان، تأثیری عمیق‌تر از هر طرح ملی دارد. وقتی بچه‌ها در کارگاه‌های نقاشی از قطره‌ها حرف می‌زنند و لبخند می‌زنند، در واقع دارند ایده‌ای را بازسازی می‌کنند که ما بزرگ‌ترها از دست داده‌ایم. اما این حرکت‌ها در ساختار رسمی کشور هنوز «پویش مردمی» محسوب می‌شوند، نه بخشی از راهبرد ملی. همین جاست که فاصله‌ی میان سیاست و زندگی روزمره بیشتر و بیشتر می‌شود.

امروز ۲۷ هزار روستا تشنه‌اند، اما مسئله فقط تشنگی آب نیست؛ تشنگی مشارکت است. تشنگی برای شنیده شدن، برای دیده شدن. برای اینکه سیاست‌گذار، به جای عدد و نمودار، صدای روستایی را بشنود که هر روز با بی‌آبی زندگی می‌کند.

به نظرم راه‌حل واقعی بحران آب در ایران نه در لابی‌هاست، بلکه در بازتعریف رابطه‌ی ما با طبیعت است. همان چیزی که جهان امروز آن را «حکمرانی یکپارچه آب» می‌نامد. در این نگاه، آب فقط موضوع وزارت نیرو نیست؛ موضوع آموزش، کشاورزی، رسانه، و حتی فرهنگ است. اگر این نهادها با هم حرف نزنند، هر بودجه‌ای، هر همتی، سر از همان چرخه‌ی تکراری درمی‌آورد: طرحی نیمه‌تمام، پروژه‌ای روی کاغذ، و خاکی تشنه‌تر از قبل.

شاید ما به جای «رفع تنش آبی»، باید به «آشتی آبی» فکر کنیم. به آشتی دوباره‌ی انسان با زمین، به تغییر رفتارهایی که سال‌ها با خیال بی‌پایان بودن منابع شکل گرفته‌اند. به این که آموزش محیط‌زیستی از دبستان شروع شود، به این که روستاها خودشان مدیر منابع آبشان باشند، به اینکه رسانه‌ها به جای گزارش بحران، روایت امید و راه‌حل را بازگو کنند.

بودجه لازم است. پنل خورشیدی هم لازم است. اما بدون اصلاح الگوی زیست، هیچ چیز دوام نمی‌آورد. همان‌طور که نمی‌شود تشنگی را با آب شور رفع کرد، بحران را هم نمی‌شود با تصمیمات مقطعی درمان کرد.

آب، ایده‌ی ماست. و اگر امروز هم‌صدا نشویم، اگر به جای مشارکت، فقط مصرف‌کننده‌ی سیاست‌های از پیش تعیین‌شده باشیم، آن‌وقت فردا حتی همین واژه‌ی «روستا» هم ممکن است فقط در کتاب‌های جغرافیا باقی بماند.

دیدگاه

در حال حاضر هم معماران و هم مهندسان ساختمان از «دانشمندبرتر بودن» دست کشیده‌اند

فرای اتو

من دوست دارم دانشجویان را تشویق کنم تا علایق شخصی خودشان را با خود {به آتلیه} بیاورند و آنها را به بخشی از دستور کار طراحی تبدیل کنند. چرا که فکر می‌کنم در نهایت ما {معماران} همواره کودک هستیم. فکر می‌کنم یکی از علل این که ما دوست داریم معمار باشیم این است که آدم‌هایی طفل‌مانند و رشدنیافته‌ایم و علتی در این هست، نوعی شیدایی به سادگی {در همه ما} وجود دارد. این که ما چیزهایی مشخص را دوست داریم و از چیزهایی خاص لذت می‌بریم. و این چیزها معمولاً آنهایی است که ما از موسیقی، سینما، مد، هنر و سایر چیزهای عامه پسند اخذ کرده‌ایم. هنگامی که ما این چیزها را وارد بازی می‌کنیم نباید به هیچ‌وجه خجالت‌زده باشیم.

برای من چندان مهم نیست که این مسئله منطقی هست یا نه. به نظرم این بخشی از وجه وجودی انسان است. این که ما همگی به تشکل منفرد کار می‌کنیم، اما در انتهای کار می‌فهمیم که ما همگی مسحور چیزی مشابه شده‌ایم. ما همه فکر می‌کنیم که یک چیز را {فقط خودمان} کشف کرده‌ایم. حالا پرسش این است که ما چگونه می‌توانیم این را به بخشی از تولید بشر دوستانه و با شعار «فرهنگ ـ والا کالچیست» تبدیل کنیم و من فکر می‌کنم معماری باید این کار را انجام دهد. معماری باید سطح بالا باشد تا بتواند وظیفه‌اش را درک کند. می‌دانم که بسیاری از آدم‌ها این را دوست ندارند. اما من دوستش دارم. من فکر نمی‌کنم که لازم باشد آنچه مردم از ما می‌خواهند را انجام دهیم. ما معماران باید آن کاری را انجام دهیم که اگر مردم می‌دانستند که چه می‌خواهند، آن را از ما طلب می‌کردند.

کار ما به چالش کشیدن جامعه است. برانگیختن است. هوپا کردن کار معماری با فرهنگ عامه ما را در رسیدن به این هدف کمک می‌کند. چرا که این کار حس خاصی از اُنس یا آشنایی ایجاد می‌کند. برای کسی همچون من که به امر گروتسک، مخوف و غریب علاقه دارد، آشنایی باعث شدیدتر شدن هر کدام از این امور می‌شود. هیچ‌چیز مخوف‌تر از چیزی آشنا نیست، هیچ چیز گروتسک‌تر از چیزی آشنا نیست. به این معنا، فرهنگ عامه در مسیر تغییر دادن و نباشدن امر آشنا به چیزی بسیار سطح بالاتر فوق‌العاده مفید است. (در گفت‌وگوی منتشر شده در وب‌سایت suckerPUNCH در سال ۲۰۱۳)

منبع: گفتار

محیط زیست

حدود مجاز غلظت آلاینده‌ها در هوای آزاد اعلام شد

شورای‌عالی حفاظت محیط زیست در جلسه اسفندماه سال ۱۴۰۳، با استناد به ماده (۲) قانون هوای پاک و مصوبه سال ۱۳۸۸ هیئت محترم وزیران، حدود مجاز غلظت آلاینده‌های هوا در هوای آزاد را تعیین کرد.

به گزارش پیام آشنا به نقل از روابط عمومی سازمان حفاظت محیط زیست، در این جلسه پس از بررسی کارشناسی و با هدف ارتقای کیفیت هوا و صیانت از سلامت عمومی، مقادیر مجاز آلاینده‌های اصلی از جمله مونوکسیدکربن، دی‌اکسیدگوگرد، دی‌اکسیدنیتروژن، ذرات معلق (PM۱۰ و PM۲.۵)، سرب، آزن و بنزن مشخص شد.

حدود یادشده در پیوست مصوبه به تفکیک هر آلاینده درج شده است و مبنای ارزیابی و پایش کیفیت هوای کشور قرار خواهد گرفت.

این اقدام در جهت اجرای کامل قانون هوای پاک و تحقق سیاست‌های کلی نظام در حوزه محیط زیست انجام شده است.

پاکسازی گسترده تبلیغات غیرمجاز و زیباسازی بصری شهر کرج

معاون محیط زیست و خدمات شهری شهرداری کرج گفت: شهرداری کرج با اجرای طرحی گسترده، نسبت به پاکسازی و امحای برچسب‌ها، تراکت‌های تبلیغاتی و دیوارنویسی‌های غیرمجاز از سطح شهر اقدام کرده است. این عملیات به منظور زدودن آلودگی بصری و احیای منظر شهری توسط معاونت محیط زیست و خدمات شهری و با همکاری مناطق ۱۰ گانه در حال انجام است.

به گزارش پیام آشنا، حسین دقیقیان اظهار کرد: عملیات پاکسازی و امحای برچسب‌ها، تراکت‌های تبلیغاتی غیرمجاز و دیوارنویسی‌ها از روی دیوار منازل، تیرهای چراغ برق و سایر المان‌های شهری با سرعت در حال اجراست.

دقیقیان، در این رابطه اظهار داشت: به منظور زیباسازی بصری و رفع مناظر نازیبا، پاکسازی دیوارنویسی‌ها و تراکت‌های تبلیغاتی روی تیرهای چراغ برق توسط خدمات شهری مناطق ۱۰ گانه به طور مستمر در دست انجام است.

وی در توضیح ضرورت این اقدام افزود: آلودگی‌ها و ناهنجاری‌های موجود در بدنه شهری، از جمله عوامل اصلی زشتی و افزایش آلودگی بصری هستند که تأثیر نامطلوب و مستقیمی بر سیمای شهر و چهره عمومی آن می‌گذارند. این عناصر ناهمگون نه تنها از زیبایی شهر می‌کاهند، بلکه آرامش بصری شهروندان را نیز بر هم می‌زنند.

بر این اساس، معاونت خدمات شهری مناطق ۱۰ گانه شهرداری کرج، با بسیج نیروهای پرتلاش خود، اقدام به پاکسازی و امحای این دیوارنویسی‌ها و تبلیغات غیرمجاز کرده است. این طرح جامع که با هدف احیای زیبایی‌های ذاتی شهر و ارتقای کیفیت محیط زندگی شهروندان به اجرا درآمده، نشان از عزم جدی شهرداری برای ساماندهی هرچه بیشتر چهره کرج دارد.

دقیقیان گفت: انتظار می‌رود با تداوم این روند، شاهد کاهش قابل توجه تبلیغات غیرمجاز و بازگشت زیبایی و نظم بصری به خیابان‌ها و محله‌های شهر کرج باشیم. این اقدام گامی مثبت در جهت تبدیل کرج به شهری پاکتر، منظم‌تر و دلپذیرتر برای تمامی ساکنان آن ارزیابی می‌شود.